

Full diocesà

22 de setembre del 2024

p5 — Jornada d'espiritualitat adoradora a Manresa

p6 — El Papa acaba el pelegrinatge més llarg

Som bisbat de Vic!

El nostre bisbat va viure diumenge una gran jornada, que es va estendre durant bona part del dia en dues grans parts; la primera, al Seminari, i la segona, amb l'eucaristia solemne a la catedral.

Unes tres-cents cinquanta persones van participar en les activitats des de bon matí, arribant de diferents punts de la diòcesi, que havien facilitat la participació suprimint o canviant l'horari de la missa parroquial. Feia molt de temps que un acte diocesà no congregava tanta gent.

A la sala d'actes del Seminari, el gran estol d'infants saludava els assistents amb un simpàtic «bon dia» i tots entoaven una cançó dirigida pels seminaristes. Mn. Josep Maria Riba, vicari general, recordava els dos anys de l'inici de

l'assemblea sinodal en aquest mateix espai i com aquesta jornada diocesana congregava molta gent, però que no deixava de ser una «petita representació del que és el bisbat». En les seves paraules posava accent a compartir, en esperança i vida, els punts forts dels decrets sinodals: creients i creïbles, així com un lema identitari: «Som bisbat de Vic!» Després de la projecció dels vídeos que recordaven la convocatòria del sínode i l'assemblea sinodal, el vicari general disculpava la presència del bisbe, recentment operat d'una hèrnia discal, en els actes matinals, però anunciava la seva presència en la missa de la tarda.

(Continua a la p. 4.)

« El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau»

Diumenge XXV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de la Saviesa

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat, això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»
(2,12.17-20)

Salm responsorial

El Senyor fa costat als meus defensors.
[53]

Lectura de la carta de sant Jaume

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. Obé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.
(3,16-4,3)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafar-Naüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells

callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

(9,30-37)

Després feu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat»

«Si algú vol ser el primer, que es faci el servidor de tots»

Marcel Nsanzineza, prev.

Les lectures d'aquest diumenge ens mostren dues lògiques oposades: una és impulsada pel desig de justícia i pau, per l'obertura al proïsme i a Déu; l'altra busca el poder, la dominació, el plaer, la satisfacció immediata. Cadascun d'aquests textos obre vies per a qüestionar-nos sobre què ens guia en les nostres eleccions diàries. Diumenge passat vam escoltar l'evangelí en què Pere confessa que Jesús és el Crist, confessió seguida del primer anunci de la Passió. En el d'aquest diumenge hi trobem dues seccions: la primera conté un segon anunci de la passió, en què Jesús parla als apòstols en un llenguatge d'humiliació, mort i redempció; i la segona fa referència a la disputa dels deixebles pel primer lloc. Per a Jesús, aquesta va ser una oportunitat per a afirmar l'actitud de servei a la comunitat cristiana: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.»

Per tal de fer-nos entendre el lloc del servei en la nostra vida i en la nostra fe, Jesús pren com a exemple un infant, que, en el seu temps, no tenia drets, ocupava el darrer lloc, perquè era impotent i fràgil. Aquest ensenyament de Jesús és el cor de l'Evangeli. Ell s'identifica amb els pobres, els petits, els infants, tots els qui estan sense ajuda ni protecció: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

Seguir Crist, acollir un infant com Jesús, és obrir-se al cor mateix de la realitat de la vida, a un espai desconegut fins llavors. Perquè el petit, l'insignificant, és aquell amb qui Crist s'ha assimilat. De fet, ocupa el lloc de Déu, que, en Jesús, es fa petit a Betlem, discret a Natzaret, víctima al Gòlgota.

La imatge

Jesús anuncia que la passió i mort que havia de sofrir, seguides de la resurrecció, ja eren a prop. Però els deixebles passaven a una altra pàgina: discutien entre ells quin seria el més important. La resposta de Jesús arriba amb la figura d'un noi; se sap que en aquell temps un infant era el més baix en l'escala social. Jesús el posa al mig com el primer, perquè és el darrer i el servidor de tots.

Crist beneint els nens (1537).
Lucas Cranach el Vell

Agenda

Lit. hores: Setmana I

23 dilluns

—Sant Pius de la Pieltrecina, caputxí estigmatitzat
—Santa Tecla de Tarragona, vg. mr.
—Santa Sira, vg.
Pr 3,27-34/Salm 14/Lc 8,16-18

24 dimarts

La Mare de Déu de la Mercè
Pr 21,1-6.10-13 / Salm 118 /
Lc 8,19-21

25 dimecres

—Sant Dalmau Moner, dominic
Pr 30,5-9 / Salm 118 / Lc 9,1-6

26 dijous

—Sts. Cosme i Damià, germans mrs.
Ecle 1,2-11 / Salm 89 / Lc 9,7-9

27 divendres

—Sant Vicenç de Paül, prev. fund.
Ecle 3,1-11 / Salm 143 / Lc 9,18-22

28 dissabte

—Sant Venceslau, duc de Bohèmia
Beat Francesc Castelló i Aleu
Ecle 11,9-12,8 / Salm 89 /
Lc 9,43b-45

29 diumenge XXVI durant l'any / Cicle B

—Sts. arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael
Nm 11,25-29 / Salm 18 / Jm 5,1-6 /
Mc 9,38-43.45.47-48

Hem de seguir caminant junts, essent portadors d'esperança

Redacció

Prové de la pàgina 1

A continuació, Mn. Enric, vicari episcopal va desgranar els tallers que s'havien de realitzar durant el matí al Seminari. Els participants es van distribuir en diferents espais del seminari i van poder realitzar activitats sobre el patrimoni cultural de l'Església, l'actitud d'acollida a les parròquies, el mètode del discerniment per prendre decisions, el

primer anunci i la nova evangelització, les pintures de l'església seminari...

Un cop dinats, feta la sobretaula i amb l'oportunitat de veure un documental, els participants es van dirigir a la Catedral. La nau s'omplí de gom a gom. Allà va tenir lloc la missa concelebrada i presidida pel nostre bisbe Romà, recentment operat d'una hèrnia discal. El prelat va agrair al final les pre-

gàries per la seva salut, que li havien impedit d'exercir el ministeri en les darreres setmanes i els fidels van respondre amb un sonor aplaudiment.

Fragments de l'homilia episcopal

«Un any després del lliurament dels decrets sinodals, us dic amb força 'Caminem junts amb esperança'. El camí que ha obert entre nostaltres el Sínode Diocesà no el podem deixar com

XXV Jornada d'Espiritualitat Adoradora

Diumenge vinent, dia 29 de setembre, tindrà lloc a la Cova de Sant Ignasi de Manresa la XXV Jornada d'Espiritualitat Adoradora, organitzada per l'Adoració Nocturna diocesana. Heus ací el programa d'actes: 10h, recepció dels assistents a la casa d'exercicis; 11h, conferència a càrrec del bisbe de Vic, Romà Casanova; 12h, descans i reunió dels presidents de les diferents seccions de l'Adoració; 12,45h, trasllat a l'església; 13h, santa missa presidida pel senyor bisbe conjuntament amb els consiliaris de l'Adoració Nocturna i altres sacerdots assistents. Seguidament es farà l'exposició major del Santíssim Sagrament, uns minuts d'adoració i benedicció final. 14h, dinar de germanor i homenatge a alguns adoradors pels seus mèrits espirituals i amor a l'Eucaristia. 17,30h, comiat a càrrec del prelat.

Operació al senyor bisbe

El dia 10 de setembre a la Clínica de Sant Josep de Vic, el bisbe Romà va ser intervingut d'una hèrnia discal. L'operació es desenvolupà amb normalitat, anant tot segons el previst. Es va recuperant favorablement i pogué presidir l'eucaristia del Dia de la Catedral.

una cosa del Passat, sinó que hem de seguir caminant junts, essent portadors d'esperança»

«Necessitem enfortir l'esperança en els nostres cors, en les nostres famílies, en les nostres parròquies i comunitats. Perquè sempre hi ha profetes de mal averany que preveuen un futur fosc, matant l'esperança. (...). Quan s'assenyala solament el que és negatiu no es pot obrir mai horitzons d'esperança, solament resta la lamentació i les ganes de culpabilitzar els altres (...).»

«Com a cristians, com a Església, podem restar sense esperança?. No, mai de la vida. Ni per nosaltres mateixos ni pels nostres Germans. Perquè, ¿hi ha quel-

com més important que l'esperança per poder seguir caminant?. Un cristià sense esperança podria fer moltes coses, però no camina junt amb els altres ni camina de veritat. No oblidem que som, en paraules de Jesús, la sal de la terra (...).»

«Si 'caminem junts amb esperança'. El Sínode Diocesà ens ha fet redescobrir la missió des de la comunió. Hem d'avançar, deixant-nos sorprendre per l'experiència sinodal que hem viscut. Us repeteixo: hem de fer una lectura atenta i generosa en les nostres comunitats pels decrets sinodals. Hem de caminar junts amb esperança, perquè el Senyor faci en nosaltres la seva obra, per a la nostra salvació i la dels nostres germans, que encara no coneixen Crist.»

El Papa completa a Timor Oriental i a Singapur el segon viatge més llarg dut a terme mai per un pontífex

Malgrat tenir vuitanta-set anys, el Papa va completar sense senyals de cansament l'intens programa de gairebé dotze dies pel sud-est asiàtic i Oceania. Francesc no sols va seguir estrictament l'agenda prevista, sinó que hi va sumar diversos discursos addicionals. En total, va volar 32.800 km i recorregué 200 km més en papamòbil, fent d'aquest viatge el segon més llarg dut a terme per un pontífex.

Timor Oriental

Segons les dades oficials, unes 600.000 persones, que representen la meitat de la població de Timor Oriental, es van congrega a l'esplanada de Taci Tolu a Dili, on el papa Francesc va oficiar una eucaristia tan entusiasta com les altres que ha celebrat durant el viatge més llarg del seu pontificat, que l'ha portat per Àsia i Oceania. Fa trenta-cinc anys, el 12 d'octubre de 1989, Joan Pau II també celebrà una missa en aquest mateix indret, a la qual van assistir 70.000 fidels. En aquell moment, Timor Oriental tenia només 700.000 habitants i el país vivia sota una atmosfera de tensió a causa de la invasió d'Indonèsia.

El Sant Pare va exclamar a Timor: «La presència de tanta joventut i de tants infants és un do immens, ja que renova constantment la frescor, l'energia, l'alegria i l'entusiasme del vostre poble.» Per això, va fer un encàrrec tant a les autoritats civils i eclesiàstiques com als ciutadans en general:

«Fer lloc als petits, acollir-los, cuidar-los i fer-nos, tots nosaltres, “petits” davant de Déu i davant els altres, són precisament les actituds que ens obren a l'acció del Senyor.»

Singapur

Fou la darrera etapa del pelegrinatge. En un dels seus discursos, referint-se als seus gratacles, a la força d'aquest gegant financer i a la creativitat amb què ha compensat la manca de recursos naturals, el Papa digué que «Singapur és un brillant exemple del que la humanitat pot aconseguir treballant unida en harmonia, amb sentit de responsabilitat i amb un esperit inclusiu i fratern». També va alertar de l'altra cara de la moneda, del «risc que comporta una certa exaltació del mèrit», quan es legitima sense voler «l'exclusió d'aquells que es troben al marge dels beneficis del progrés». Per això, va demanar «la protecció de la dignitat dels treballadors migrants, que tant contribueixen a la construcció de la societat i als quals cal garantir un salari just». Es referia als treballadors del servei domèstic i dels sectors de la construcció, electricitat i serveis, procedents sobretot de Bangla Desh i de l'Índia, les condicions de vida i laborals dels quals contrasten amb les de la resta del país. Viuen en barraques, no tenen salari mínim, tenen expressament prohibit casar-se amb ciutadans de Singapur i, en general, no els paguen les hores extres.

Montserrat rep la Medalla d'Or del Parlament de Catalunya

Redacció

L'Abadia de Montserrat ha estat guardonada amb la Medalla d'Honor en la categoria d'or per part del Parlament de Catalunya, coincidint amb els actes que marcaven l'inici de la Diada Nacional de Catalunya. En una cerimònia solemne, amb la participació de l'Escolania de Montserrat i els Cors de Clavé interpretant *El cant de la senyera*, *El virolai* i *Els segadors*, l'abat de Montserrat, Manel Gasch, el president de la Generalitat, Salvador Illa, i el presi-

dent del Parlament, Josep Rull, van posar en relleu el paper fonamental del monestir en la història de la nació, la cultura i la llengua catalana al llarg de més de mil anys. «S'ha convertit en un fortí irrompible en la defensa de la llengua, la cultura i les nostres llibertats col·lectives», afirmà Rull, mentre Illa subratllà la importància de Montserrat per a fomentar la integració i garantir que Catalunya continuï essent una terra d'acolliment.

El llibre

Poesia completa (1957-2023)

Josep Rúaix i Vinyet

288 pp.

20,42 euros

Volum que recull la producció poètica de l'eclesiàstic, gramàtic i escriptor J. Rúaix (Moià, 1940) durant seixanta-set anys, dividida en dues parts, poesia canònica i composicions no canòniques. D'altra banda, el lector probablement hi experimentarà, sovint, emoció estètica; de l'altra, tindrà un document que l'ajudarà a comprendre uns determinats temps, uns determinats llocs, unes determinades persones.

Botó de mostra (una tanka de 1971)

TRENTA-UN ANYS

Balancejant-se
entre abismes i estrelles
sento ma vida:
ona d'escuma fràgil
que Algú empeny vers la platja.

Mil·lenari del monestir de Montserrat

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'any vinent, 2025, s'escauran el mil·lenari de la fundació del monestir de Santa Maria de Montserrat. En aquest esdeveniment el nostre bisbat hi té molt a veure. Fou l'any 1025 quan el bisbe i abat Oliba creava a la muntanya de Montserrat la cel·la de Santa Maria, ben a prop del lloc on es venerava la imatge de Santa Madona. Aquesta petita comunitat monàstica era dependent del monestir de Santa Maria de Ripoll, del qual era abat el bisbe Oliba. El motiu fou un plet per uns terrenys amb els benedictins de Santa Cecília. Però, malgrat aquesta circumstància, en principi tan poc espiritual, fou l'inici d'una gran obra de vida monàstica que perdura mil anys després.

Per la nostra diòcesi, l'abadia és de gran familiaritat

Per a la nostra diòcesi Montserrat és de gran familiaritat. De fet, l'albirem des de moltes parròquies nostres. Ens és veí; encara més, fins al segle XIX formava part del territori de la nostra diòcesi. Les persones i les famílies tenen lligams espirituals amb la Senyora d'aquest mont serrat. La nostra història troba en aquest lloc resonàncies de lluita i de fidelitat. Per aquestes i altres raons, celebrar els mil anys del monestir de Montserrat ens és motiu de joia.

La presència de monjos benedictins a Montserrat durant mil anys va més enllà de la simple presència monàstica, amb tot el que això aporta de testimoniatge de vida fraterna cristiana. Perquè els monjos tenen una funció respecte a tota l'Església i, per consegüent, respecte a la societat, al món. Com diu una frase de la saviesa cristiana referint-se als contemplatius: «El gènere humà subsisteix gràcies a uns pocs; si ells desapa-

reguessin, el món periria.» En sant Benet la pregària i el treball (*ora et labora*) tenen la mateixa importància per al monjo, ben units a la vida fraterna. L'oració i la feina ben feta al llarg d'aquests mil anys han fet molt de bé a l'Església i a la societat catalana.

No podem oblidar, però, que la comesa més important del monestir mil·lenari és el de ser custodi de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat. Aquesta és l'experiència de tots nosaltres en les diverses vegades que ens hem acostat a venerar la imatge de la Moreneta. Sempre hi hem trobat un caliu de llar materna, amb la bellesa de la basílica, l'acolliment dels monjos i la paraula oportuna, la formosor i dignitat del culte cristià, la devoció i harmonia de la música i els cants; tenint, però, sempre com a centre Crist, al qual ens remet sempre Maria: *Feu tot el que ell us digui* (Jn 2,5).

